

златния вѣнецъ и отново пакъ угасваше. Грозданъ и Тачката устремиха очи въ тая икона и тръгнаха къмъ нея.

Неволно вълнение обзе двамата. Тѣ плахо се заозъртаха, услушваха се съ затаенъ дѣхъ, шепнѣха си нѣщо, безъ да се чуватъ и безъ да се разбиратъ. Нѣколко минути тѣ се лутаха около иконата и не знаяха какво да правятъ. Най послѣ Тачката се съвзе. Той намѣри единъ дѣсченъ столъ и го донесе. Грозданъ свали ямурлука си, захвърли го на страна, намѣсти подобръ стола подъ иконата и се покачи. Той извади ножа си и се приготви. Свѣткавицитѣ трептѣха една слѣдъ друга и огрѣваха иконата прѣдъ него. Той виждаше вѣнеца, виждаше и частъ отъ самата икона. Лицето му бѣше на една височина съ нея. Това нѣкакъ особено му подѣйствува. И ето, отколѣшенъ споменъ възкрѣсна изведнажъ въ паметъта му. Тѣй отблизко той бѣше виждалъ иконитѣ, когато, дѣте още, майка му го вземаше на рѣцѣ, издигаше го къмъ тѣхъ и той отдаlechъ още приготвяше устнитѣ си, за да цѣлуне. Не изписани и мъртви образи стояха прѣдъ него тогава, а живи сжщества, самитѣ светци, които, кой знае защо трѣбваше да стоятъ постоянно на едно и сжщо мѣсто, мълчаха, но гледаха, разбираха и знаяха всичко. Грозданъ усѣти тоя благоговѣенъ трепетъ, какъвто нѣкога бѣше изпитвалъ. Една потайна сила като че го сграби и потегли назадъ. Той бѣше готовъ да слѣзе отъ стола и да бѣга.

— Хайде де! — обади се отдолу Тачката. — Ти заспа ли тамъ, що ли?

Грозданъ се оборави. Този гласъ бѣше спокоенъ и дързъкъ и въ него той сѣкашъ чу горчива насмѣшка надъ самия себе си.

Той се наклони къмъ иконата и приготви ножа си. Чакаше само нѣкоя свѣткавица, за да олучи края на вѣнеца и да почне да го отпаря. Изведнажъ цѣлата